

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/40/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200971
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013200971.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: MIDO SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Pekárenská 14/160, 917 01 Trnava, IČO: 45 711 682, zast.: JUDr. Martinom Abrahámom, advokát so sídlom advokátskej kancelárie Kocel'ova č. 25, Bratislava proti žalovanému: Daňový úrad Bratislava, so sídlom Ševčenkova č. 32, 850 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. júla 2015 č. k. 5S/140/2013-41, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislave zo dňa 21. júla 2015 č. k. 5S/140/2013-41 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 91014403/3/964514/13/Nád z 13.03.2013 („Oznámenie o zamietnutí odvolania“ ďalej len ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný podľa § 73 ods. 4 písm. a) zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z.z.“) zamietol odvolanie voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa č. 9102403/5/439918/13/Nád z 01.02.2013 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), nakoľko odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie neprípustné podľa § 72 ods. 8 písm. a) zák. č. 563/2009 Z.z., teda bolo podané po určenej lehote.

2. Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že žalovaný správne vyhodnotil, že prvostupňové rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 13.02.2013 a odvolanie bolo podané po pätnásť dňovej lehote, keď bolo odovzdané na poštovú prepravu 01.03.2013, preto žalobu zamietol v zmysle § 250j ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“).

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie z 15.10.2015 (č. l. 48), v ktorom žiadal zmeniť rozhodnutie krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie zruší, a to z nasledovných dôvodov:

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), teda prihliadnutie na údajný protidôkaz ako súčasť administratívneho spisu,
- doterajší skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) v spojení s § 205 ods. 1 písm. b) O.s.p. tým, že súd nezisťoval (u spoločnosti Google Slovensko), či bolo emailové podanie z 28.02.2013 o 21:26 hod doručené na server Finančnej správy Slovenskej republiky a navrhol preto doplniť dokazovanie.

4. Žalobca v prvom rade považoval rozsudok za nezrozumiteľný pre nesúlad s administratívnym spisom, nakoľko krajský súd ustálil, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného nespomenul a ani v rámci odvolacieho konania nepredložil

e - mail z 28.02.2013 o 21:26. Krajský súd teda rozhodol na základe predpokladu pravosti a úplnosti administratívneho spisu žalovaného, ktorý má za preukázaný (že adresát správu s najväčšou pravdepodobnosťou neobdržal), čo žalobca považuje za porušenie základných princípov súdneho prieskumu rozhodnutí podľa § 246 a nasl. O.s.p.

Súd je totiž nezávislým orgánom ochrany zákonosti, pred ktorým majú účastníci rovnaké práva a povinnosti, pričom súd jednoznačne zvýhodnil žalovaného tým, že neustálil odpoveď na rozhodujúcu žalobcom namietanú skutočnosť. Ak mal krajský súd na základe účelových dôkazov žalovaného pochybnosť o dôkaze žalobcu, bolo jeho povinnosťou overiť túto pre konanie rozhodujúcu skutočnosť a vykonať dokazovanie podľa § 250i ods. 2 druhá veta O.s.p. tým, že sa obráti výzvou na spoločnosť Google Slovensko, aby potvrdilo existenciu zástupcom žalobcu zaslaného emailu z adresy abrikas@gmail.com, ako aj skutočnosť, že predmetný email nebol vrátený ako nedoručiteľný, čo by indikovalo chybu v prenose, a teda preukázne nepodanie elektronického podania dňa 28.02.2013 o 21:26 hod.

5. Žalobca ďalej namietal, že v predmetnom konaní nie je rozhodujúce, či server finančnej správy interne správne doručil email adresátovi žalobcom označeného ako pán J. Q.D., ale či bol predmetný e-mail doručený na server finančnej správy, čiže do moci žalovaného, čo krajský súd neskúmal.

Nie je totiž povinnosťou žalobcu ako odvolateľa v daňovom konaní doručiť odvolanie zamestnancovi žalovaného, ale žalovanému ako orgánu.

6. Je preto podľa žalobcu neprípustné, aby sa súd spoľahol na čiastočné a skutkovo irelevantné spochybnenie dôkazu, ktoré vyprodukoval orgán (spolu s orgánom, ktorý ho ovláda), ktorý je v konaní žalovaným a v ktorého záujme spochybnenie je bez toho, aby v prípade nejednoznačnosti administratívneho spisu tento rozpor dôkazov v súdnom a administratívnom konaní odstránil.

7. Vo vyjadrení k odvolaniu z 12.01.2016 (č.l. 60) žalovaný žiadal potvrdiť rozsudok krajského súdu, nakoľko podľa jeho názoru bolo napadnuté rozhodnutie vydané v súlade so zákonom, keďže odvolanie bolo podané oneskorene. Žalovaný namietal, že v odvolaní, ktoré bolo podané na poštovú prepravu dňa 01.03.2013 sa nikde neuvádza, že podanie bolo podané aj iným spôsobom a nebolo predložené žiadne potvrdenie, popr. iný dôkaz o doručení odvolania ako uvádza v žalobe, t.j. cez elektronickú podateľňu.

Žalobca nepredložil dôkaz, v ktorom by oznámil a preukázal, že odvolanie podal aj iným spôsobom ako uvádza v žalobe, t.j. cez elektronickú podateľňu. Žalovaný taktiež uvádza, že v predmetnej veci ide o „oznámenie“ a nie o rozhodnutie.

8. Žalovaný tiež uviedol, že je zrejmé, že spoločnosť Google v zmluvných podmienkach ustanovuje, že ani jej dodávatelia a distribútori neposkytujú žiadne prísľuby týkajúce sa služieb s výnimkou tých, ktoré sú výslovne uvedené v týchto podmienkach alebo dopĺňujúcich podmienkach.

Neprijímajú napríklad žiadne záväzky týkajúce sa obsahu služieb, konkrétnych funkcií služieb, ich spoľahlivosti, v rámci dostupnosti alebo schopnosti uspokojiť vaše potreby. Služby poskytujú bez záruk

„tak, ako sú“.

9. Nakoľko žalovaný neviduje e-mail na portáli daňovej správy drsr.sk, sekcia elektronická podateľňa, tak ako to uvádza právny zástupca žalobcu v podanej žalobe, preto žalovaný požiadal dňa 11.06.2013 Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kompetenčné centrum finančných operácií Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sekcia informatiky o preverenie doručenia e-mailovej správy.

Na uvedenú žiadosť bola poskytnutá dňa 13.06.2013 odpoveď v ktorej je uvedené: „Žiadny z poštových serverov FS neobsahuje záznam, ktorý by zodpovedal požadovaným kritériám. Podľa uvedeného, definovaný adresát J..Q.@financnasprava.sk s najvyššou pravdepodobnosťou takúto správu neobdržal.“.

10. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním z 10.03.2016, v ktorom poukázal na to, že „oznámene“ je v zmysle judikatúry rozhodnutím a mal za to, že žalovaný odvodzuje svoju argumentačnú silu od dôkazu, ktorý bol zadovážený mimo správneho konania zaujatým subjektom.

11. Žalobca tiež namietal, že krajský súd

- nepripustne prihliada na dôkaz, ktorý nie je súčasťou spisu žalovaného, a teda v konal rozpore s povinnosťou prihliadať na rozhodujúci skutkový stav v čase vydania rozhodnutia podľa § 250i (prvá veta) O.s.p. a

- tomuto dôkazu žalovaného prisúdil osvedčujúci účinok vo vzťahu ku skutočnosti, o ktorej dôkaz sám nesvedčí - vylúčil doručenie emailu zástupcu žalobcu do digitálnej infraštruktúry žalovaného - a teda konal v rozpore s povinnosťou podľa § 132 O.s.p. pri hodnotení dôkazov prihliadať na to o čom (sám osebe neprípustný) dôkaz svedčí, čím

- spôsobil zvýhodnenie žalovaného a porušil zásadu rovnosti (zbraní) v súdnom konaní a

- prisvedčil právo strane, ktorá neunesla dôkazné bremeno svojho obranného tvrdenia, nakoľko ho v podstate ani vo vzťahu ku rozhodujúcej skutočnosti v konaní nepreukazovala.

II.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p..

13. Žalobca sa žalobou z 16.05.2013 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z 13.03.2013 o zamietnutí odvolania z dôvodu jeho nezákonnosti, keď sa žalovaný pri vydaní rozhodnutia oprel o údajné oneskorené podanie odvolania žalobcu, nakoľko bolo podané na poštovú prepravu po lehote na podanie odvolania dňa 01.03.2013. Podanie odvolania v listinnej podobe dňa 01.03.2013 žalobca nespochybňuje, má však za preukázané, že odvolanie podal jeho zástupca elektronicky poverenému zamestnancovi žalovaného dňa 28.02.2013 o 21:26 hod., nakoľko využil postup upravený v ustanovení § 13 ods. 6 zák. č. 563/2009 Z.z. Prílohu žaloby bol e-mail zástupcu žalobcu, ktorý bol zaslaný dňa 28.02.2013 o 21:26 hod. na adresu: J..Q.@financnasprava.sk označené ako odvolanie.

14. Úvodom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že aj keď je rozhodnutie žalovaného označené ako „Oznámene o zamietnutí odvolania“ je v súlade s ustálenou judikatúrou rozhodnutím správneho orgánu.

Tento záver možno jednoznačne vyvodiť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.03.2014, sp. zn. 4Sžf/1/2014, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2015 a z ktorého je zrejmé, že pre preskúmateľnosť v správnom súdnictve nie je nutné, aby malo oznámene formálne náležitosti rozhodnutia:

„Aj keď oznámenie o zamietnutí odvolania nemá formálne náležitosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní, svojimi procesnými dôsledkami významne zasahuje do ústavne chráneného práva účastníka konania na prejednanie veci, preto je takéto oznámenie i bez formálnych znakov rozhodnutia spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.“

15. Odvolací súd si v prvom rade dovoľuje poukázať na niektoré argumenty rozsudku krajského súdu, aby vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam žalobcu dostatočným spôsobom ozrejmil svoje zrušujúce rozhodnutie vo veci.

16. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k podaniu odvolania uviedol, že žalobca v odvolaní nespomenul a ani v rámci odvolania nepredložil žiadne potvrdenie o doručení odvolania žalovanému iným spôsobom, t.j. cez elektronickú podateľňu a že žalovaný previedol šetrenie, z ktorého mal za preukázané, že na Daňový úrad Bratislava nebolo doručené elektronické podanie odvolania dňa 28.02.2013 o 21:26 hod. tak, ako tvrdí žalobca.

Sám žalobca v žalobe uviedol, že nemá zaručený elektronický podpis ani písomnú dohodu so žalovaným a preto nemá prístup do elektronickej podateľne podľa § 13 ods. 5 zák. č. 563/2009 Z.z.

17. Ďalej krajský súd mal za preukázané z administratívneho spisu žalovaného, že žalovaný ako aj jeho nadriadený orgán preveroval doručenie emailovej správy, ktorú údajne zaslal žalobca. Výsledok šetrenia bol, že žiadny z poštových serverov finančnej správy neobsahuje záznam, ktorý by zodpovedal požadovaným kritériám.

Definovaný adresát J..Q.@,financnasprava.sk s najvyššou pravdepodobnosťou takúto správu neobdržal. Vzhľadom na uvedené má krajský súd za preukázané, že žalobca podal svoje odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu oneskorene.

18. Z vyššie uvedenej argumentácie krajského súdu je nepochybné, že krajský súd poukázal vo svojom rozhodnutí len na skúmanie doručovania elektronických podaní správcovi dane podľa § 13 ods. 5 zák. č. 563/2009 Z.z., pričom žalobca tvrdí a tvrdil v žalobe, že doručoval podanie podľa § 13 ods. 6 zák. č. 563/2009 Z.z., teda doručoval podanie inak ako do elektronickej podateľne.

Podľa § 13 ods. 5 zák. č. 563/2009 Z.z. v znení relevantnom pre preskúvanú vec podanie urobené elektronickými prostriedkami sa podáva prostredníctvom elektronickej podateľne podľa § 33 ods. 2 alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva. Ak daňový subjekt chce doručovať správcovi dane písomnosti elektronickými prostriedkami, ktoré nebudú podpísané zaručeným elektronickým podpisom, oznámi správcovi dane údaje potrebné na doručovanie na tlačive podľa vzoru uverejneného na webovom sídle finančného riaditeľstva a uzavrie so správcom dane písomnú dohodu o elektronickej doručovaní. Dohoda obsahuje najmä náležitosti elektronickej doručovania, spôsob overovania elektronickej podania a spôsob preukázania doručenia.

Podľa § 13 ods. 6 zák. č. 563/2009 Z.z. v citovanom znení podanie urobené elektronickými prostriedkami, ak nebolo podané spôsobom podľa odseku 5, alebo podanie urobené telefaxom je potrebné doručiť aj v listinnej forme, a to do piatich pracovných dní od odoslania podania urobeného elektronickými prostriedkami alebo telefaxom, inak sa považuje za nedoručené.

Podľa § 13 ods. 7 zák. č. 563/2009 Z.z. v citovanom znení na podanie urobené elektronickými prostriedkami sa primerane vzťahuje § 33. Takéto podanie sa považuje za doručené dňom jeho prijatia do elektronickej podateľne, o čom sa zašle potvrdenie do elektronickej osobnej schránky daňového subjektu.

19. Z ustanovení o doručovaní podaní elektronickými prostriedkami správcovi dane zakotvených v § 13 ods. 5 a 6 zák. č. 563/2009 Z.z. vyplýva, že podaním urobeným elektronickými prostriedkami sa

rozumie podanie urobené prostredníctvom elektronickej podateľne, ktorej elektronicnú adresu zverejňuje finančné riaditeľstvo na svojom webovom sídle a na webovom sídle ústredného portálu verejnej správy alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu daňovej správy, pričom podanie musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva. Zaručený elektronický podpis môže byť nahradený písomnou dohodou daňového subjektu so správcom dane o elektronickom doručovaní.

Zák. č. 563/2009 Z.z. však pripúšťa aj podania urobené elektronickými prostriedkami, ktoré neboli podané na vyššie uvedeným spôsobom zverejnenú adresu elektronickej podateľne; v takom prípade je podľa zákona potrebné doručiť takéto podanie aj v listinnej forme do piatich pracovných dní od odoslania podania urobeného elektronickými prostriedkami.

20. Interpretáciou príslušných ustanovení o spôsobe podania podľa zák. č. 563/2009 Z.z. je jednoznačne nutné dospieť k záveru, že aj keď je uprednostňované doručovanie elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom, prípadne na základe dohody so správcom, do elektronickej podateľne (§ 13 ods. 5), čo vyplýva aj z povinnosti pre daňové subjekty stanovené v § 14 doručovať podania podľa § 13 ods. 5, nie je to jediný spôsob doručovania elektronických písomností.

21. Ustanovenie § 13 ods. 6 zák. č. 563/2009 Z.z. pojednáva o podaní urobenom elektronickými prostriedkami, ak nebolo podané spôsobom podľa odseku 5, ktoré je potrebné doplniť aj v listinnej forme, a to do piatich pracovných dní od odoslania podania urobeného elektronickými prostriedkami.

Zároveň v ďalšom svojom odseku (odsek 7) Daňový poriadok pripúšťa potvrdenie prijatia podania len do elektronickej podateľne, teda ak bolo zasielané elektronické podanie do elektronickej podateľne, považuje sa za doručené dňom potvrdenia jeho prijatia do elektronickej podateľne, o čom sa zašle potvrdenie do elektronickej osobnej schránky daňového subjektu.

22. V prejednávanej príhode teda vzhľadom na spôsob podania elektronickeho podania mimo elektronickej podateľne, nakoľko žalobcovi nebol v zmysle § 13 ods. 5 umožnený prístup do elektronickej podateľne (čo žalobca v žalobe jasne uviedol) je na základe systematického výkladu možné konštatovať, že žalobcovi nebolo zaslané potvrdenie o doručení podania aj keď podanie odoslal.

To však bez ďalšieho dokazovania prvostupňovým súdom nie je možné uzavrieť.

23. V každom prípade pre aplikáciu v oblasti správneho (t.j. verejného) práva však platí, že pokiaľ existujú výkladové nejasnosti právnej normy, ktorá pripúšťa rôzne možnosti jej interpretácie, nemôžu byť uvedené pochybnosti na ujmu daňového subjektu a takýto zákon by sa mal aplikovať spôsobom, ktorý je pre daňový subjekt priaznivejší (in dubio mitius).

24. Podľa názoru odvolacieho súdu je na základe vyššie uvedeného nesporné, že sa krajský súd dostatočným spôsobom nezaoberal tvrdením žalobcu o spôsobe doručovania elektronickeho podania mimo spôsobu doručovania so elektronickej podateľne ako ani dôkazom žalobcu preukazujúcim odoslanie odvolania prostredníctvom služby Gmail z adresy abrikas@gmail.com a bez ďalšieho uviedol, že elektronické podanie nebolo prijaté.

25. Krajský súd taktiež pochybil, keď z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je náležite ozrejmené, prečo sa priklonil práve k dôkazu, ktorý predložil žalovaný, teda dôkazu o vykonanom šetrení, čím porušil nielen právo na riadne odôvodnenie rozsudku, ale aj princíp rovnosti zbraní.

26. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (m.m. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn.

IV. ÚS 252/04).

27. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd zdôrazniť, že rovnako Európsky súd pre ľudské práva uvádza, že

„hoci vnútroštátny súd má určitú mieru uváženia pri výbere argumentov v konkrétnom prípade a pri pripúšťaní dôkazov podporujúcich návrhy strán, orgán verejnej moci je povinný zdôvodniť svoj postup uvedením dôvodov pre svoje rozhodnutia.“ (Suominen v. Fínsko, § 36; Tatishvili v. Rusko, § 58).

28. Ústavný súd Slovenskej republiky sa zaoberal aj skutočnosťou, kedy všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nezhodnotil všetky existujúce skutkové zistenia. V náleze sp.zn. I. ÚS 33/2012 uviedol:

„Ústavný súd pripomína, že porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne alebo tým skôr - pokiaľ ich účastník konania namietal, no napriek tomu ich všeobecný súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť. Pokiaľ všeobecný súd postupuje takto, dopúšťa sa okrem iného aj ľubovôle zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.“

Rovnako uviedol Ústavný súd ČR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2232/07.

29. Vo vzťahu k jasnosti, zrozumiteľnosti a presvedčivosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia dáva Najvyšší súd do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom je uvedené:

„Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba využívajúca svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.“

30. Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd k záveru, že v prejednávanom prípade sa krajský

súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca v žalobe, v odôvodnení napadnutého rozsudku na ne dostatočne nereagoval a je preto nútený konštatovať, že rozsudok krajského súdu je nepresvedčivý a nepreskúmateľný.

31. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje so žalobcom v tom smere, že je vo veci potrebné vykonať ďalšie dokazovanie (či už dopytom na poskytovateľa služieb Gmail, prípadne znaleckým dokazovaním), a to najmä s poukazom na technický pokrok a samotnú elektronizáciu doručovania podaní správcovi dane ako aj iným správnym orgánom.

Nielen na správny súd je tak kladená požiadavka posudzovať preukázateľnosť odoslania resp. prijatia elektronických podaní a s tým spájať ďalšie právne dôsledky pre adresátov a odosielateľov týchto podaní, čo bez dostatočných technických informácií a znalostí nie je želaný stav.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v citovanom znení súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

32. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu (m.m. uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 145/2012 zo dňa 13. septembra 2012) odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, namietat' v opravnom prostriedku správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na spravodlivé súdne konanie a pod.).

33. Podľa názoru odvolacieho súdu je konanie na súde prvého stupňa postihnuté takouto vadou vyplývajúcou z uvedeného ustanovenia postihnuté. Táto vada je daná skutočnosťou, že krajský súd porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď nerešpektoval zásadu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, ktorým by sa krajský súd riadne vysporiadal s žalobnými dôvodmi ako aj tým, že krajský súd dôsledne nerešpektoval princíp „rovnosti zbraní“.

34. Ako sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 259/2010:

„V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania vecí pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva.

Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986).“

Podľa § 221 ods. 2 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

34. V tomto smere odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na princíp dvojinstančnosti konania spočívajúci v tom, že každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca, musí byť predmetom posúdenia súdu nielen súdom prvého stupňa, ale aj odvolacieho súdu.

35. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevidí dôvod nahrádzať postupy súdu prvého stupňa pri hodnotení právne významných námietok žalobcu, nakoľko by takýmto postupom odňal žalobcovi ako aj

žalovanému možnosť konať pred súdom v dvojstupňovom konaní, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Obdobné závery vyslovil aj vo veci vedenej na Najvyššom súde pod sp. zn. 1Sžf/98/2015.

36. Na dôvažok Najvyšší súd dodáva, že sa nezaoberal ďalšími argumentmi uvedenými v odvolaní žalobcu, nakoľko má za to, že už vyššie uvedené skutočnosti sú dostačujúcim dôvodom na jeho zrušenie.

37. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu zaoberať sa námietkami žalobcu týkajúcimi sa podania odvolania (najmä či ho možno považovať za odoslané), v tomto smere doplniť dokazovanie a v novom rozhodnutí tieto skutočnosti náležite zdôvodniť (predovšetkým právnu relevanciu dôkazov a ich dôkaznú silu).

38. V novom rozhodnutí krajský súd zároveň rozhodne o náhrade trov celého konania (§224 ods. 3 O.s.p.).

39. Záverom odvolací súd dodáva, že sídlo žalobcu bolo od 06.05.2015 zmenené a v rozsudku bolo preto uvedené chybné.

40. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.